

Новий друг Веллінгтона

Ембер Хейлі

Співробітник редакції церковних журналів
(Грунтується на справжніх подіях)

“Всі є однаковими для Бога” (2 Нефій 26:33).

Веллінгтон тримав на колінах коробку, поки вони з татом їхали містом у Ріо-де-Жанейро, Бразилія. Вони проїхали повз сині, зелені і жовті будинки. Тато припаркував машину біля великої коричневої будівлі. Веллінгтон вийшов і узяв ще кілька коробок. У них були мило, серветки та інші речі.

Вони з татом приїхали в будинок для людей літнього віку, щоб передати потрібні речі його мешканцям. Спочатку Веллінгтон був у захопленні. Але тепер він трохи нервував. Які люди там будуть? Чи не будуть вони буркотливими? Що він їм казатиме?

Веллінгтон увійшов у будівлю за татом. Там було багато людей. Хтось пересувався з ходунками. Хтось сидів у інвалідному візку, граючи в шахи. Інші просто самотньо сиділи.

Веллінгтон смикнув тата за руку. “Тату, я не знаю, що робити,—прошепотів він.— Усі тут набагато старші за мене! Про що мені з ними говорити?”

Тато усміхнувся і присів поруч з Веллінгтоном. “Я знаю, що люди тут старші за тебе, і вони, можливо, виглядають трохи по-іншому. Але кожен, хто тут є—

дитина Бога, так само, як і ти! Вони, мабуть, можуть розповісти якісь цікаві історії”.

Веллінгтон задумався. Йому подобалося заводити нових друзів серед дітей у школі і в Початковому товаристві. Можливо, він міг би й тут з кимось подружитися!

Поки тато роздавав коробки, Веллінгтон пішов поговорити з людьми, які сиділи в кімнаті. Він заспівав їм кілька своїх улюблених пісень Початкового товариства. Незабаром багато людей сміялися і співали разом. Це було так весело! Веллінгтон озирнувся навколо. Він помітив жінку, яка сиділа на дивані на самоті. У неї було сиве волосся і багато зморшок.

Він підійшов до неї і сів на диван поруч. “Добрий день!—сказав він.— Мене звати Веллінгтон. А як вас?”

Вона подивилася на нього і усміхнулася. “Я—Маріана”,—сказала вона.

Веллінгтон хвилювався, тож запитав про перше, що прийшло в голову. “Яка ваша улюблена їжа?”

Вона якусь мить подумала. “Я завжди любила *pão de queijo* [сирний хліб]”,—сказала вона.

“Це й моя улюблена їжа!”—сказав Веллінгтон. Він любив маленькі сирні булочки.

“Тут усі набагато старші за мене! Про що мені з ними говорити?”

Вони почали говорити про улюблені пісні, види спорту та спогади. Маріана розповіла йому про те цікаве, що робила в дитинстві.

“Дякую, що прийшов сюди сьогодні,—сказала вона.— У мене немає нікого з рідних, хто б міг прийти і провідати мене, а нових друзів буває нелегко знайти”. Очі Маріани стали сумними. “Часом мені дуже самотньо”.

Веллінгтон не знав, що відповісти. Він подумав про те, як сумно йому було б, якби у нього не було спілкування з друзями або сім'єю. Потім він пригадав слова тата про те, що кожен тут є дитиною Бога.

Він усміхнувся і подивився на Маріану. “Коли мені самотньо, я можу молитися Небесному Батькові. Це допомагає мені почуватися краще. Я знаю, що ніколи не самотній, тому що завжди можу поговорити з Ним. Можливо, ви також можете спробувати молитися”.

Маріана усміхнулася й обійняла Веллінгтона. “Дякую. Думаю, це чудова ідея”.

Невдовзі тато підійшов до Веллінгтона і смикнув його за руку. “Час іти”,—сказав він.

“Що, вже?”—спитав Веллінгтон.

Тато засміявся. “Не засмучуйся. Ми можемо прийти знову наступного тижня”.

Веллінгтон зрадів. Він зіскочив з дивана.

“Побачимося наступного разу!”—сказав він Маріані.

Він усміхався, махаючи рукою на прощання своєму новому другові. Він не міг дочекатися, коли прийде знову! ●

Ця історія відбулася в Ріо-де-Жанейро, Бразилія. Автор живе в штаті Юта, США.

